

1891-12-02

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Alhed Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Christine, f. Warberg, var gravid med sin kæreste, Leonard Holst.

Det vides ikke, hvem Md. Petersen, Doktorens og Olga Wendelboe var. Alhed Larsen var i København som elev ved Den Kongelige Porcelainsfabrik.

Omtalte personer:

Elisabeth Bondesen

Edvard Grieg

Henrik Havemann

Rebecca Havemann

Malin Holmström-Ingers

Leonard Holst

Johanne Christine Larsen

Ellen Sawyer

Albrecht Warberg

Laura Warberg

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2695

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

DOKUMENTINDHOLD

Alhed ved jo, hvad der er galt. Christine har tidligere fordømt de faldne kvinder, og nu er hun selv en af dem. Til maj er det hele overstået.

Christine har sagt til moderen, at hun ikke kan tåle musikken, og Leonard har gennem avisen fundet et sted i Århus, hvor hun kan være. Det er et held, at graviditeten endnu ikke kan ses, men det er slemt at lyve for forældrene.

Christine har slået sig selv i maven for at dræbe fosteret. Hun er bange for fødslen; bange for at dø, og hun har samvittighedsnag overfor barnet, der måske skal vokse op blandt fremmede i fattige kår.

Når barnet er født, har Christine fået lov til at tage til København og studere musik.

Kaptajn Havemann søger en dansk stuepige, og Christine kan ikke tage pladsen, så måske gør Ellen det. En af Holmströms piger kommer til Erikshaab.

Christine er ikke længere forelsket i Leonard og tåler ikke, når han rører ved hende. Han er stadig glad for Christine.

Albrecht Warberg synes, at Alhed skal have en kjole til selskabsbrug.

Christine foreslår hvidt råsilke.

Alhed må være lykkelig i sin nuværende situation. Hun må skrive snart.

Christine siger til moderen, at hun ikke må åbne brevet.

TRANSSKRIFTION

D. 2/12-91

Kæreste Alhed!

Allerede inde jeg i Form. fik dit Brev; havde jeg indset, at det var en stor Skam af mig sådan at komme med en halvkvædet Vise om Død og Fordærvelse, og da jeg læste dine Linjer indså jeg dobbelt, at det var forkert. Ja, kære Alhed, når jeg ikke for lange Tider siden – i Sommerferien – har sat dig ind i min Elendighed i hele dens rædsomme Omfang, så er det ikke, fordi jeg trode et eneste Øjeblik, at det skulde gøre dig bitter imod mig – tværtimod! dertil kender jeg dig da for godt; men Sagen var 1) var jeg ikke sikker i min Sag 2) skammede jeg mig og gør det endnu så kolossalt 3) vilde jeg helst så længe som muligt og helst helt, skjule det for jer alle, da det jo umulig kunde andet end gøre et meget pinligt Indtryk. Ja du ved jo naturligvis for længst, hvad der er i Vejen – var det ikke så sørgeligt, så var der sandelig noget højst komisk i Tanken: jeg, i min første Ungdom de faldne Kvinders ivrigst "Forbander", i de senere År deres varmeste "Undskylder" – jeg er nu selv en af deres store Hær – elendig, forført, måske ødelagt for Livstid. Men som jeg har antydet, hvo ["hvo"

overstreget] skal dette sidste ikke blive Tilfældet, og forhåbentlig skal jeg til Maj være godt over alt dette grusomme, - å, hvor dog Mennesker kunne ødelægge Livet for hinanden.

Jeg synes, der er en sådan myldrende Masse at skrive om, at jeg ikke ved, hvor jeg skal begynde, først skal du høre, hvordan vi tænker at klare det, det er dog det vigtigste; jeg har sagt Mor, at jeg ikke allerede til Nytår kan tåle Musiken, men at jeg mener, det vilde gøre mig godt at være mellem fremmede Mennesker en Tid; fra Nytår til Maj; Leonard har i Odense flere Gange talt med en Jordemoder, hun siger, vi kan godt skjule det, sådant hænder 20 af 100 i de "dannede" Kredse, hvor man mindst aner det; hun havde ifjor en fin, rig ung Pige fra Kbh. som havde sagt sin Moder og Fader, at hun vilde tage en Plads som ung Pige, hun var der 4 Måneder, fødte, nogen Tid efter døde Barnet, og hun kom tilbage uden at nogen anede noget. Nu får Leon. gennem Md. Petersen et Sted til mig at være i eller ved Århus; dette Sted nævnes herhjemme som en Plads, Leon. har fået gennem Avisen; for at undgå for megen Korrespondance og Forhøren, skal han først finde Pladsen henimod Jul, og til Nytår rejser jeg. Ved særligt Uheld kan denne Plan naturligvis mislykkes, men ved ["ved" overstreget] når vi er på vor Post, håber jeg, og anser det for sandsynligst, at den går godt. Min største Bekymring er den, at jeg ikke skal kunne gå til Jul uden at nogen ser det på mig - tænk, først i

2)

Marts skal det være, altså er der kun tre Måneder til nu, at der intet ses er mig som et Mirakkel, på andre ses det jo 5-6 Måneder i Forvejen. Dette er min Lykke; endnu går jeg uden Korset og - tager i Selskab til Arreskov og (idag) Brobygård med min lyseblå Kjole. Det er uhørt, synes jeg nok, men jo mere jeg kan lade som ingen Ting, des fjærnere ligger jo Mistanken. Hvor grulig en Tid det dog bliver for mig der oppe alene og i den Elendighed og - hvad der næsten bliver det pinligste - med den evindelige Lyven for Far og Mor. - Men jeg går ud fra, at det sker for at skåne dem - Mor kan jo aldeles ikke tåle sådan en Sorg - og så må det da være det rigtigste ikke sandt??

På samme Tid, som jeg fik at vide, at jeg ikke ved Stød og Slag kunde dræbe Fostret (jeg vilde rimeligvis have dræbt mig selv ved at fortsætte dermed) fik jeg at vide, at Sagen kunde ordnes på denne Måde, det var en sand Lykke at få det at vide - vel var jeg så altså sikker på mine egne Lidelser men dog også nogenlunde sikker på at kunne skåne min Familie det har hele Tiden været min største Sorg at skulle bringe Sorg over alle mine kære. Å jeg gruer nu alligevel så frygtelig for det alt sammen - ikke mindst for Fødslen selv - og tænk om jeg dør - det var ganske sikkert

bedst for mig selv og for andre også, men en stor Sorg ville det dog blive for jer alle. Men det er jo alligevel sjældent, man hører det. Hvis det stakkels Barn lever – hvad det naturligvis nok gør – så er det grulig Synd mod det, - ud blandt fremmede i fattige, måske dårlige Forhold, et stakkels uægte Barn som hverken Far eller Mor vil kende; det er så frygteligt at have så meget på sin Samvittighed mod et Menneske. Gud give, det måtte dø, det stakkels Væsen. –

Men går jeg ud fra, at jeg kommer godt og vel over det hele, så kommer der bag efter en Tilværelse så strålende, at jeg knap kan tænke mig en sådan Lykke; Far har næmlig nu sagt ja til, at jeg må læse Musik i Kbh. og jeg skal tage fat til Maj! Tænk dog hvilket Liv at være i København, og optaget af det kæreste, jeg kan beskæftige mig med, sammen daglig med dig og Johanne - -

å, hvem der alligevel kan leve til den Herlighed! Bliver det dog ikke mageløst! Tror du ikke nok, at vi kan komme over det? Og tror du ikke nok, jeg lever? Olga Wendelboe var jo yngre, jeg bliver jo omtr. 22 År, det er vist en heldig Alder. Og er jeg normalt over det, så tror jeg, jeg vinder bedre Helbred ved det. Skriv nu alt, hvad du mener om det, kæreste Alhed, og læg inden i, når du skriver til Mor næste Gang. Elle ved det, ingen andre må vide det. Joh. vilde tage det altfor hårdt. –

3/12. Igår var vi så på Brobygd. Doktorens var der og ved Bordet sagde Dr. Til Mor, at Kapt. Havemann og den lille engelske

3)

Frue, som bo i Hamburg ønsker at få en ung Pige i Huset ½ År for at lære Fru H. at tale Dansk, hun skal være musikalsk og kunne Tysk; Mor vil partout have mig derned, men Dr. vil ikke lade mig, selvfølgelig siger jeg selv, at jeg ikke kan; tænk hvis der intet var i Vejen, så kom jeg der, det er da sikkert og vist! Nå men det kan ikke nytte at ærgre sig; nu er der meget stærk Tale om Elle, som grulig gærne vil, jeg tror næsten, det bliver til noget med hende, jeg påskynder af alle Kræfter; vil de have hende, kommer hun der, hun må nok. Så taler Mor om, at jeg skal udfylde hendes Plads, det bliver et vanskeligt Punkt at komme væk under de Omstændigheder; der er Tale om at Mor skal få en af Holmstrøms hened, en ung Pige kan hun jo ikke undvære, men i alle Tilfælde vil det jo se højest besynderligt ud, at jeg rejser og der så slet ingen er hjemme. Men jeg må jo holde på at jeg vil; skal det komme højt, siger jeg til Mor, at jeg føler, jeg gør det trist herhjemme, hvilket kun er altfor sandt, desværre. - -

Det tristeste ved hele denne triste Begivenhed er dog det, at den så komplet har forandret mine Følelser for Leonard; dette ved nu kun du og jeg ["dette ved nu kun du og jeg" indsat over linjen] hver Gnist af

Forelskelse og Agtelse er som blæst bort og har været det lige siden jeg kom fra Langeland; for mig er han nu kun Forførelsen, hver Berøring af ham er mig imod, og når han kysser mig, får jeg Kvalme næsten; det er ganske forfærdeligt, synes jeg, men jeg kan ikke gøre ved det, jeg har forsøgt af alle Kræfter at kæmpe imod, men det er umuligt, de Følelser, som ikke eksistere kan ikke fremkaldes. Hvad Selvagtelse angår, da ved du, at jeg aldrig har haft flot med den, at jeg nu rentud f_oragter_ mig selv, kan du forstå; men at jeg nu er grundig kureret for min mageløse Letsindighed, det vil du også forså; den sidste Del af min Agtelse for Leonard gled, da han blev overbevist om at det var galt – å, noget Mandfolk så pjaltagtig forsagt – rent til at vække Medlidenhed. Ja du må tro, jeg har Medlidenhed med ham, han holder bestandig lige meget af mig og kan selvfølgelig ikke andet end mærke, hvor forandret jeg er, Gud ved, hvad Enden skal blive på al denne Elendighed. Gid han kunde blive forelsket i en anden – jeg kan ikke bryde med ham, - mest for Mors Skyld, som jo forguder ham og ser i ham et fuldkomment Menneske uden Frygt og Dadel. Han er ejegod, men det er i mine Øjne det eneste han er, og det er mig for lidt; hans Godhed er ligefrem rørende, han giver mig så mange Ting og ofrede såmæn gærne sit Liv for at gøre det skete usket så meget tristere er det, ikke at kunne holde rigtig af ham, stakkels Leonard. Når jeg nu ikke er det mindste forelsket i ham og ikke en Gang har Agtelse for ham, så kan du nok tænke, at jeg gruer ved Tanken om et Ægteskab med ham – vi som ikke har én Interesse fælles, å det hele er så bundsørgeligt; jeg vil vente og se Tiden an, om jeg ikke som Mor siger

4)

kan opnå at blive "træt" af en selvstændig Tilværelse og min kære Musik og så kunne finde mig i at blive gift = bunden til én og samme Plet og til én som jeg aldrig mere vil kunne elske, hvordan mine Følelser for ham så end kan blive. Hvad mon du dog vil sige til alt dette; jeg håber, at du som jeg slår din Lid til at alt kan gå godt og ubemærket hen og trøster dig ved at det så dog snart er ovre – til Maj er Skæbnen afgjort, og der er jo kun 5 Mdr. til Maj; indtil først eller midt i Marts må vi vente tålmodig og håbe det bedste – der er vel for Resten ingen Grund til at tro, at det ikke skal gå godt, tror du vel? Mit Legeme er jo sundt og kraftigt, og det er jo mest det, det kommer an på. Altså allerede inden April er jeg over det værste, og i Løbet af April håber jeg, jeg skal kunne komme mig og få mit sædvanlige Udseende. Tænk, hvor det egentlig stiller sig lykkeligt, jeg har ikke Spor af brune Pletter i Ansigtet som de fleste! Mit Udseende er jo så fordelagtigt som blot muligt. Og så til Maj begynder Livet på ny, ligesom helt forfra! Å hvor det er dejligt at tænke på! Ja, jeg er letsindig, at jeg i al min Ulykke

kan være så glad ved den Tanke, men: "Et Glimt af Sol bag Tågen at bevare o.s.v." det kan da ikke være nogen Fejl! – Nu til mere fredelige Ting. Hermed din røde Kjole, men ser du, Mors og min Mening desangående er denne: Skal du købe nyt til Kjolen, så kommer det dog al Tid til at koste en Del, når den skal være pæn. Derimod kan jo du, som kommer til så meget fint sagtens bruge nok en pæn Kjole, derfor mener vi, du har bedre af at få en ny; den røde er jo god nok til lidt simplere, f. Ex. et eventuelt Regensbal eller lignende. Men Far har nylig sagt, om du dog ikke skal have Penge sendt, altså vilde han jo nok koste en ny Dragt, da både han og Mor jo er glade ved, at du tager Del i Selskabelighed og vilde, du skal være pæn. Vi synes godt om en hvid Råsilke, du skal så lade den sy med to Liv, et nedringet til Ballet og et højhalset, med hvilket du så kan bruge Kjolen til Selskab. Spørg nu hvor bredt Tøjet er og hør så inden du køber det hos din Syjomfru, hvor meget der behøves til Kjolen med to Liv. Jeg synes, du skal have den helt hvid til Ballet uden anden Pynt end blegrøde Vinterasters, det vil være nobelt og kønt. Få den ny endelig godt og kønt syt, ikke for nedringet. Er den Vifte din egen? Så vil den jo passe godt til røde Asters. Kan du ikke få den Dragt til ca 35 Kr? Og kan den ikke være lidt, så den kan bruges i Selskab? Den kan vel farves, når den bliver snavset eller, der foresvæver mig noget om, at det Stof kan vaskes? Alt i alt, kan du ikke nok have Nytte af Kjolen uden lige til Bal? Jeg skal sige, at den store Skomagerregning skal du betale. –

Å Alhed, skønner du også på, hvor lykkelig du er! Når du nu hører om al min Ulykke, så må du da skønne tidobbelt på din glade fri Tilværelse, sikken Ungdom du dog har!! Der er vist kun få så lykkelige: optaget af det Arbejde, du har Interesse for og stillet således, at du frit kan nyde Livet [Det følgende skrevet s. 1; øverst på arket; på tværs:]

Gud ved, om jeg nogensinde skal komme så vidt, jeg synes, det dages! Men så lykkelig som du bliver jeg jo aldrig, dertil er jeg for meget anlagt til Melankoli, og så kan jeg jo ikke som du utvungent nyde brillante Menneskers Selskab. I Morgen skal vi til Frk Elisabeths Fødselsdag til Aften derovre; jeg skal foredrage en Grieg'sk Sonate derovre efter Mors Begæring, det er for Resten underligt med min Musik, for jeg går frem selv om jeg aldrig rører Klaveret. Å lære at spille!!!! Det er dog mit Ideal, som jeg altså når, hvis jeg blot lever!!!! Nu håber jeg da ikke, du bliver altfor forfærdet over dette, tænk så blot på Maj! Og tænk så for Guds Skyld ikke altfor slemt om mig, det må du ikke; og du må da endelig ikke holde mindre af stakkels Leonard, men det gør du vel heller ikke. At det nu skal hænde mig og ikke en af hans mange Malkepiger, for hvem det vist vilde have været meget meget lettere!

Nu kun tusende Hilsner! Skriv langt men tæt, så den lukkede Konvolut til mig ikke bliver for tyk, jeg siger Mor, at hun ikke må åbne den. På Onsdag kommer der vel Brev!

Din Chr.

[Skrevet henover teksten på bagsiden af ark 3; lodret:]

Du brænder da dette Brev, det er altfor farligt til at gemmes.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Wærkenes: dertil kendes j dig da
for godt, men sagge var j var
j ikke sikker i min sag j skam-
mede j mig og gør det endevæ så
kolossal j lide j helst så længe
soud, uendelig og helst helt, skjult
det for jer alle, da det j temmelig
Nånde andet end gør et meget
fintligt Færdigt.

Ja du ved j naturligtvis forlangt,
hvad der er i Tøje - var det ikke
så sørgeligt, så var der vækkelg
noget højst komisk i Tøjen:

j i min først Hus, der de falske
Nånderne iverigt "fordæder" i de
severe An deres karakter - "Hudhug
der" - j er nu selv en af deres
store Her - deud, forførd, måske
pædagog for derved. Men som j
har antaget, hvor skal dette snart
ikke blive Tilfødet, og fortælling;

skal j til Maj være godt over alt
dette grænserne - å, hvor dog Men-
nesker kunne pålægge Livet for
Kivander.

J synes, der er en sådan uendelighed
Måne at skrive om, at j ikke
ved, hvor j skal begynde, først
skal du lære, hvordan vi tænker at
klare det, det er dog det vigtigste,
j kan sagt eller, at j ikke allerede
til Nøjær kan tale Mivibren,
men at j mener, det vider j
mig godt at være uendelig frem-
mede Mennesker en Tid: fra Nøjær
til Maj; deovare har i Oeruse
flere Tunge kaldt med en Jorkeuade,
hvis siger, vi kan godt skjult det,
sådan kendes 20 af 100 i de
"dannede" Kredse, hvor man mindst
anen det; hvis lærer i fjor en
fem, mig mig Tige fra Noh. for

55 695
havde sagt sin Moder og Fader, at
hvis vilde tage en Plaid som ung
Pige; hvi var der 4 Månedes, født,
noget Tiv efter doge Barnd, og hvi
kom tilbage uden at noget
mede noget. Nu får Leon. gennem
Mr. Petersen et Sked til mig at være
i eller ved Aarhus, dette Sked udvise
herkjenne som en Plaid, Leon. har
fået gennem Aviser; for at indgå
for mig Korrespondance og
Forkynde, skal han først finde
Plaiden hvi med fæl, og til Mytår
rejser j. Ved særligt Uheld kan denne
Træ naturligtvis mislykkes, men
det var vi er på vor Fort, håber j.,
og ønsker j. det for sandtydeligt,
at den går godt. Men stönt Be-
kynding er den, at j. ikke skal
kunne gå til fæl uden at noget
ser det på mig - hvi, først i

21

Marts skal det være, altså er der
kun tre Månedes til nu, at der
inket ses er mig som et Mirakkel
paa anden ses det jo 5-6 Månedes
i Forvejen. Dette er min heftige;
endnu går i ideen Konsid og
tager i Selskab til Arreskov og (idag)
Brobyggård med min Lysblå Kjole.
Det er uløst, synes i uok, men
jo mere i kan lade som ingen
ting, der fjernere ligger i Mis-
særker. Hvor godt en Tid det
dog bliver for mig der oppe alene
og i den Blændighed og - levanden
mesten bliver det pindeligst - med
den evindelge hyven for Far og
Mor. - Men i går sid fra, at det
sker for at skæne den - Mor
kan jo aldeles ikke hæl. sådan en
Sorg - og så må det da være det
nærgjorte ikke sandt??

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

På samme Tid, som j fik at vide,
at j ikke ved Maj og Maj kunne
drøbe Fødsel (j vilde nemlig om have drøbt
mig selv ved at fortælle derom) fik j
at vide, at Sagre kunde ordnes
på denne Måde, det var en
sag lettere at få det at vide -
vel var j så allsikker på
minne egne Lidelser uden dog
og på uopgørende sikker på at
kunne skænke min Familie det
hans hele Tidens værd min størst
Sorg at skulle bringe Sorg over
alle minne høre. A j gik en min
alligevel så frygtelig for det alt -
sammen - ikke mindst for Døds
helv - og tænkt om j dog - det var
ganske sikkert bedst for mig selv
og for andre også, men en stor
Sorg vilde det dog blive for jer
alle. Men det er j alligevel
sjældent, man lyser det. Hvis det
skakkele barn lever - hvad det kalder
lignes udgør - så er det ganske lyset
med det, - så blandt fremmede
i fattige, måske dårlige Forhold,
et skakkele vægt barn som leveres
Far eller Mor vil vende, det er så
frygtelig at have så meget på
sin Samvittighed med et Menneske
som
Men går j ind fra, at j kommer
gør og vel over det hele, så kommer
der dog efter en Tilværelse så
strålende, at j kun kan tænke
mig en sådan lykkel. Far har
næmlig min sag og ja til, at j min
lære Minne i Kbh. og j skal have
fået til Maj! Tagt dog hvilken
dix at være i København, og op-
regnet af det herom, j kan beskaf-

3/

Frue, som bo i Hamborg ønsker at
få en ung Pige i Hæret $\frac{1}{2}$ År for at
lære Frø H. at tale dansk; hun skal
bære necessitær og kenne Tyks; Men
vil forløbet have mig dermed, men
Dr. vil ikke lade mig, selvsagt siger
j selv, at j ikke kan, hør, hvis der
ikke var i Tjejen, så kom j der, det
er da sikker og vist! Nå men
det kan ikke nytte at argue sig;
men er der meget stærk Tale om
Elle, som quib; gerne vil, j tror
nok, det bliver til noget med
hende, j påskynder af alle
kræfter; vil de have hende, kom
mer hun der, hun må nok.
Så taler Men om, at j skal udfyl-
de hendes Plads, det bliver et
vanskeligt Punkt at komme
nok under de Omskændigheder,
der er Tale om at Men skal få

B 2695

forelsket i en anden - j kan ikke
bryde med ham, - mest for Moss
Skyld, som jo forgiude ham og
ser i ham et fuldkomment Men
veske uden Frygt og Dadel. Han
er elegant, men det er i mine Opne
det mest han er, og det er mig for
lidt; hans Godhed er ligesom rørende,
han giver mig så mange Ting og ofre
de saemus gøre sig her for at gøre
det skete usket - så meget histere
er det, ikke at kunne holde rigtig
af ham, takket Stouard. Når j
nu ikke er det mindst forelsket
i ham og ikke en Gang har Apelse
for ham, så kan du nok tænke,
at j gruer ved tanken om et Afbe-
skal med ham - så som ikke har
en Indersse i det hele er
så humsorgelig j vil vent og se
Tiden an, om j ikke som Mor siger

4/

Kan opna at blive trost af en selv-
stændig Tilværelse og min kære Minis
og så kunne finde mig i at blive
gift - binden til en og samme Plet
og til en som j aldrig mere vil kunne
elke, hvordan min Følelser for ham
så end kan blive. Hvad mon du dog
vil sige til det dette, j håber, at du
som j står den sid til at alt kan gå
godt og ubemærket hen og begynder dig
vel at det så dog snart er ovre -
til Maj er Skæbuen afgjort, og der
er jo kun 5 Mdr. til Maj; indtil først
eller midt i Marts må vi vente talende
dig og håbe det bedste - der er vel for
resten ingen Grund til at tro, at det
ikke skal gå godt, tror du vel? Min
legeme er jo stærkt og kraftigt, og det er
j mest det, det kommer an på. Altså
allerede inden April er j over det værste,
og i løbet af April håber j, j skal

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Kjære Komme mig og få mit bedste
Lige. Hverne. Tak, hvor alt egentlig
stiller sig lykkeligt, i har ikke spor
af brune Netten i Aarsaget som de
fleste! Mit Hverne er jo så foræl-
ogst og blot uutiligt. Og så til
Maj begynder hvert pæn, ligesom
helt forfra! A hvor det er dejligt at
serke på! "Ja, jo er letvindig, at jo i
al min Ulykke kan være så glad ved
den Takke, men: "Et Skind af blot bag
Tager at bevare a.v." det kan da ikke
være nogen Fejl! — Nu til mere
fredelig Ting. Hermed den gode Kys,
men ser du, Men og min Mening
ansagende er denne: Skal du købe
mit til Kjøben, på Kommer det dog
al Tid til at koste en del, når den skal
være pæn. Dermed kan jo du, som
Kommer til så meget finde sagkens
brug nok en pæn Kys, derfor

men vi, du kan bedre af at få en
mig; den koste er jo godt nok til lidt
simpel, f. ex. et eventuelt Kjøbsbæ-
eller lignende. Men Far har vist
sagt, om du dog ikke skal have
Kjøge sendt, althå ville han jo nok
kost en ny Drag, da både han og
Mor jo er glade ved, at du tager
del i Selkateksten og vil, du skal
være pæn. Vi synes godt om en
lind Kåstke, du skal så lade den
mig med to din, et medringet til
Kallet og et Højkalst, med hvilket
du, så kan bringe Kjøben til Selkatek-
sting, men hvor bredt Kjødet er og hvor
så liden du køber det hos den Kjøper,
som, hvor meget den behøver til Kjøben
med to din. Og synes, du skal have
den held lind til Kallet uden anden
Ting end blegrede Christenstedt, det
vil være nok og højt. Så den mig

BO2695

endelig gods og kønt synt, ikke for ned-
ringet. Er den rigtig din egen? Så
vil den jo passe godt til røde Asters.
Kan du ikke få den dragt til ca 35 Kr?
Og kan den ikke vare lidt, så den kan
bruges i Selskab? den kan vel
farves, når den bliver malet eller,
der foreslaver mig noget om, at det
stof kan vaskes? Altså, kan du
ikke nok have Nytte af Kjolen
inden lige til bal? J skal sige,
at den store Skonagerrening skal
du betale. —

O Albet, skammer du også på, hvor lykkeligt
jeg er! Når du nu lever om al
min Ulykke, så må du da skamme
sig selv på din glade fri Tilvarelse,
sikker Gudom du dog har!! Der er
vist ingen få så lykkelige: oplaget af
det Arbejde, du har Interesse for og
skillet således, at du frit kan nyde livet